

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **R. D.**, zastoupené Mgr. Pavlem Jakimem, advokátem se sídlem Velké náměstí 119, Písek, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2009, č. j. KUJCK 33760/2009 OKZU/5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. 5. 2010, č. j. 10 A 11/2010 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou kasační stížností se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhala zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti v záhlaví označenému rozhodnutí. Jím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu v Písku o uložení pokuty za porušení předpisů o živnostenském podnikání a toto rozhodnutí potvrdil. Porušení živnostenského zákona mělo spočívat v tom, že provozovna žalobkyně nebyla označena trvale a zvenčí viditelně jejím jménem a příjmením, jejím identifikačním číslem a jménem a příjmením odpovědné osoby za činnost provozovny.

Soud zdůraznil, že ze správního spisu a kontrolního protokolu v něm plyne, že na vstupních dveřích prodejny byly vylepeny reklamní tiskoviny, které měly být opatřeny razítkem žalobkyně stejně, jako dalších deset štítků nacházejících se za vchodovými dveřmi v průjezdu provozovny. Otisk razítka na reklamních tiskovinách však není řádným označením provozovny ve smyslu § 17 odst. 7 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon). Naopak, jako provozovatel Železářství u Hlídků byl v prostoru pod prodejní dobou uveden F. H. Takové označení provozovny neodpovídalo požadavku zákona na viditelné trvalé označení provozovny zvenčí. V době kontroly byl v provozovně přítomen prodáváč pan D., manžel žalobkyně, který správnost kontrolního protokolu potvrdil svým podpisem. Došlo-li později k nápravě v označení provozovny, na již provedená dřívější zjištění to nemohlo mít vliv. Svědek Ing. V. B. k žádosti Ing. M., zástupce žalobkyně, uvedl, že nadto razítko žalobkyně na reklamních tiskovinách nebylo čitelné při větší vzdálenosti než jeden metr. Při podání svědecké výpovědi byl zástupce žalobkyně přítomen, byl mu dán prostor pro dotazy, čehož také využil. Soud uzavřel, že v době kontroly (19. 5. 2009) provozovna žalobkyně nebyla označena zákonem požadovaným způsobem; žalobkyně se tak dopustila správního deliktu podle § 62 odst. 1 písm. h) živnostenského zákona.

Stěžovatelka napadla rozsudek soudu kasační stížností, opírajíc se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a domáhala se jeho zrušení.

Stěžovatelka tvrdí, že krajský soud předně nesprávně posoudil právní otázku, týkající se umístění označení provozovatele živnosti na viditelném místě. Připouští, že na vstupních dveřích bylo uvedeno i jméno jejího zemřelého otce, s nímž byla dříve ve sdružení, což však není v rozporu se živnostenským zákonem. Zákon nezakazuje uvedení dalších jmen (byť nepodnikajících). Mělo být proto zkoumáno, zda stěžovatelka označila provozovnu svým jménem a nikoliv to, jaká další jména se tam vyskytují. Zákon totiž neurčuje, jakým způsobem má být povinnost splněna, není dáno, jakým typem písma má být označení provedeno, v jaké výšce umístěno, není nutné, aby byla uvedena slova „osoba odpovědná za činnost“, atd. proto není vyloučeno, užívá-li provozovnu více osob, aby bylo upozornění na provozní dobu všech. Kontrolní pracovníci však žádná další jména nehledali, a proto označení razítka stěžovatelky přehlédli, a to jak na vstupních dveřích, tak i v průjezdu.

Stěžovatelka nesouhlasí s postupem soudu, který odmítl provedení důkazu k posouzení zvenčí viditelného označení prodejny tabulkami v průjezdu. V tomto ohledu se jedná o vadu řízení.

Stěžovatelka rovněž zdůraznila, že provozovna byla na tomto místě od roku 1897 a schválena k užívání byla již v roce 1912. Její otec zde pracoval celý život. Provozovna nebyla až do úmrtí otce (roku 2007) jménem stěžovatelky skutečně označena. Daňový poradce stěžovatelce poradil označení provozovny jejím razítkem, jež obsahovalo veškeré zákonem požadované údaje. To proto, aby na jedné straně byl naplněn požadavek zákona, ale na straně druhé mělo být označení natolik nenápadné, aby nevzbudilo výtky ostatních spoluvlastnic objektu. Stěžovatelka sama by ponechala na provozovně označení svého otce, neboť objekt jí nepatří, bylo tam vždy a nechtěla eskalovat rodinný konflikt.

Soud vycházel ze skutkového stavu, který nebyl řádně zjištěn, kontrolní pracovníci si udělali závěr o neoznačení provozovny jejím jménem prakticky ihned po kontrole, dále již nezjišťovali, zda-li zákonem požadované údaje jsou obsaženy v označení provozovny.

Žalobkyně proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti podrobně popsal průběh celého správního řízení, zdůraznil, že tvrzení stěžovatelky je v rozporu se zjištěními zachycenými ve správním spise. Z protokolů o provedené kontrole i z fotodokumentace pořízené správním orgánem jasně plyne, že provozovna v době provedení kontroly (19. 5. 2009) nebyla označena zákonem požadovaným způsobem. Jestliže stěžovatelka později provedla nápravu a provozovnu řádně označila, nemůže to mít vliv na výrok rozhodnutí o spáchání správního deliktu, za který jí byla uložena pokuta 1000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení. Žalovaný se zcela ztotožnil s posouzením věci krajským soudem.

Nejvyšší správní soud tedy v rozsahu kasační stížnosti ze stěžovatelkou uplatněných důvodů napadené rozhodnutí přezkoumal (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předmětem řízení v dané věci bylo rozhodování o porušení povinností stanovených živnostenským zákonem (ve znění účinném do 30. 6. 2010), konkrétně povinnosti vyplývající z § 17 odst. 7 a 8. V tomto kontextu je třeba zdůraznit, že podle odst. 7 zákon ukládá povinnost provozovateli živnosti označit provozovnu trvale, zvenčí a viditelně obchodní firmou nebo názvem nebo jménem a příjmením podnikatele a jeho identifikačním číslem, bylo-li přiděleno. Provozovna určená pro prodej zboží nebo poskytování služeb spotřebitelům pak musí být trvale a zvenčí viditelně označena mj. také jménem a příjmením osoby odpovědné za činnost provozovny, prodejní nebo provozní dobou určenou pro styk se spotřebiteli [odst. 8 písm. a) a b)].

Provozovnou se pro tyto účely přitom rozumí prostor, v němž je živnost provozována, bez ohledu na skutečnost, kdo je vlastníkem objektu, v němž je provozována.

Ustanovení § 62 odst. 1 písm. h) tohoto zákona současně normuje, že právnická osoba jako podnikatel nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že neoznačí provozovnu podle § 17 odst. 7, 8 nebo 9 zákona.

Je-li takový stav zjištěn, za správní delikt spáchaný podle § 62 odst. 1 písm. h) se uloží pokuta podle § 62 odst. 2 písm. b) živnostenského zákona do výše 100 000 Kč.

Zákonem požadované údaje mají být provozovatelem živnosti uvedeny trvale, viditelně a zvenčí proto, aby právě tímto způsobem byl spotřebitel (zákazník) na tyto základní informace upozorněn. Má-li být údaj uveden viditelně, lze takto vyjádřenou vlastností označení provozovny rozumět označení zřetelné, srozumitelné, na první pohled patrné, tedy takové označení, aby nedošlo k dezinformaci o zákonem požadovaných nutných údajích.

Jak plyne z dokumentace obsažené ve správním spise, zákonem požadovanou vlastnost označení provozovny stěžovatelky postrádalo. Z fotodokumentace, provedené následnou kontrolou dne 1. 6. 2009, plyne, že provozovna již byla označena řádně, přesně tak, jak požaduje § 17 živnostenského zákona.

Nejvyšší správní soud z předloženého správního spisu ověřil, že rozhodnutí vydaná správními úřady prvního i druhého stupně mají ve správním spise dostatečnou oporu pro závěr, že žalobkyně ke dni provedené kontroly porušila citovaná ustanovení živnostenského zákona.

Nejvyšší správní soud nevidí s ohledem na rozsah dispozice normy obsažené v § 17 odst. 7 a 8 živnostenského zákona a dokumentaci obsaženou ve správním spise prostor pro další dokazování, jež by mohlo zvrátit správními orgány zjištěný stav. Krajský soud nepochybil, jestliže vysvětlil, proč považuje skutkový stav za dostatečně zjištěný a další dokazování by již bylo z tohoto důvodu nadbytečným.

Tvrdí-li stěžovatelka, že náprava byla provedena bezprostředně poté, co správní orgány upozornily na tento nedostatek, pak následná náprava nemá vliv na závěr o spáchání správního deliktu ke dni provedené kontroly (19. 5. 2009), může však mít vliv na výši uložené sankce. Jak je z napadeného rozhodnutí zřejmé, správní orgány také volily výši sankce při její spodní hranici.

Na věc nemůže mít ani vliv tvrzení stěžovatelky, že provozovna byla na tomto místě od roku 1897 a schválena k užívání v roce 1912 a že její otec zde pracoval celý život. Provozovna nebyla až do úmrtí otce (roku 2007) jménem stěžovatelky skutečně označena. Vliv však nemá ani to, že označení provozovny jejím razítkem, jež obsahovalo, podle jejího názoru, veškeré zákonem požadované údaje, stěžovatelce poradil její daňový poradce. Ze správního spisu přesvědčivě plyne, že vybledlý otisk razítka, kterým byly opatřeny některé reklamní listiny umístěné na dveřích provozovny a jehož údaje nebylo možné přečíst ze vzdálenosti větší než jeden metr, nemohl splnit pokyn zákona, řádně a viditelně pro spotřebitele uvést veškeré jím požadované údaje.

Rovněž tvrzení, že označení povinnými údaji na provozovně mělo být natolik nenápadné, aby nevzbudilo výtky ostatních spoluvlastnic objektu a nebyl zbytečně rozdmýván rodinný konflikt, spíše utvrzuje Nejvyšší správní soud v přesvědčení, že si stěžovatelka byla vědoma své povinnosti řádně, čitelně a zvenčí označit provozovnu, v níž vykonávala svoji živnostenskou činnost, avšak z osobních důvodů tak neučinila.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému; Nejvyšší správní soud však žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné

administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, a rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. září 2010

Kaniová

JUDr. Lenka
předsedkyně
senátu